

TOBULA PACIENTĖ

Iš anglų kalbos vertė
Mantas Barcas

LUANA LEWIS

Sofoklis

VILNIUS, 2024

PROLOGAS

Ji sėdi ant lovos krašto. Burna perdžiūvusi. Galva apdujusi. Nuo žibintų lauke sklindanti oranžinė šviesa tviska jai ant suknelės žvynelių.

Laikrodis didžiuliais skaičiais rodo: *trys minutės po vidurnakčio*.

Jos rankos ir pečiai apnuoginti, kojos – taip pat. Viso kūno oda pašiurpusi. Kambaryje lyg šaldytuve.

Kur jos telefonas?

Vieną mintį nuo kitos skiria giliausios atminties duobės.

Jai reikia išjungti oro kondicionierių. Rasti savo telefoną. Atsistojusi suvokia, kokios neįprastai apsunkusios galūnės. Žingsniuodama per kambarį jaučia šilko švelnumo kilimą po kojomis. Mintyse prisiminimai ima įgauti pavidalą, viena kita pavienė detalė kyla į paviršių. Betono laiptai. Didelės rudos barmeno akys. Balsai, muzika ir rūgštus skonis burnoje. Drėgnas taurės stiklas delnuose.

Ir dar kažkas, ko ji niekaip neįstengia pasiekti. Vis spurda sąmonės pakraščiuose.

Ant kavos staliuko bestovįs puspilnis butelis vyno. Paskui pamato savo telefoną prie tuščios taurės. Užplūsta palengvėjimas. Tačiau žengusi jo pasiimti pastebi dar kai ką. Kažkas guli išsitiesęs ant grindų prietemoje, šią skaidrina tik pro langą

žėruojančios oranžinės šviesos. Iš pradžių nepavyksta suprasti, kas tai.

Vyras. Tįso ant nugaros. Ant kilimo po juo – vis didėjanti tamsi dėmė. Guli ramiai. Pernelyg ramiai.

Pagaliau ji tai užuodžia – slegiantį metališką smurto kvapą.

Kai atsisuka į veidrodį ant sienos už sofos, širdis pradeda pašėlusiai daužytis. Ji visa kruvina. Rankos ir kojos iškruvinotos, o šviesūs plaukai nuo kraujo atrodo kone juodi.

Ką ji padarė?

Daktarė Tara Blek vis dar pratinosi prie savo naujojo gyvenimo. Keturiasdešimt dvejų metų moteris vilkėjo naujutėlaitį kostiumą ir pirmą kartą savo karjeros istorijoje buvo pati sau viršininke.

Saulėtą, vasarišką rugpjūčio rytą, aštuntą valandą, ji stovėjo Soho rajone, trečiame „Onikso“ viešbučio aukšte. Šis už Šaftsberio aveniu pasislėpęs pastatas – modernus šedevras su auksaspalvių plytų fasadu ir didžiuliais langais, sujungtais plieninėmis sijomis. Vanilės kvapais dvelkiantis koridorius, vedantis į gyvenamuosius kambarius, priminė Tarai, kad dar visai neseniai tokiu metu ji nardė po ligoninės, kur pastarusius penkiolika metų dirbo klinikinė psichologe, labirintus.

Kartu ir džiaugėsi, ir šurpo krentanti be parašiuoto. Viena.

„Onikso“ vadybininkė Riša Basi buvo tokia pat puošni kaip ir viešbutis: juodi juosmenį siekiantys plaukai, tušu dramatiškai išryškintos akys ir bateliai itin aukšta pakulne. Moteris vilkėjo akį rėžiančios rožinės spalvos palaidinę. O Tara buvo pasirinkusi jai pagal užsakymą pasiūtą juodą kostiumėlį. Akies nerėžiantį. Tokį, kuris netraukė per daug dėmesio. Abi moterys žingsniavo tylėdamos, o reljefiniai tapetai ir storas kilimas sugėrė visus garsus. Tara nejučia siektelejo darbuotojo pažymėjimo dirželio, kurį įprastai turėdavo pasikabinusi ant kaklo. Jai

trūko to pažįstamo pojūčio – kaip jis liedsavosi prie odos, vis primindamas, kad psychologė buvo ten, kur turėjo būti. Kad buvo reikalinga. Tačiau vietoj jo Tara pirštais užčiuopė smulkią auksinę grandinėlę, kurią jai buvo padovanojęs Danielis.

Moterys pasiekė Raudonuosius apartamentus. Kai Riša atidarė duris, patalpa už jų skendėjo tirstoje tamsoje. Tačiau, į lizdą įstačius kortelę, netrukus kambarį nutvieskė šviesos. Raudona oda padengta galvūgalio atkaltė, raudonas kilimas, raudonos pagalvėlės ant pilkos sofos.

– Manau, pati suprantate, kad artimiausiu metu neplanuojame čia apgyvendinti jokių svečių.

Riša priėjo prie lango ir paspaudė mygtuką. Lėtai prasiškleidė naktinės užuolaidos, nuo grindų iki lubų atidengdamos langus, pro juos atsivėrė vaizdas į siaurą gatvelę apačioje. Ten Tara, traukdama įėjimo į viešbutį link, praėjo pro keletą madingų butikų: parfumerijos parduotuvę, juvelyrikos dirbtuves, meno galeriją.

Rišos rankos vis dar buvo sukryžiuotos ant rožinio šilko palaidine pridengtos krūtinės. Moteris stovėjo nugara į langą ir dėbsojo į Tarą.

– Vadinasi, jūs dirbate gynybos komandai?

– Tikrai taip, atlieku teismo ekspertės vaidmenį.

– Ir jūsų užduotis – išsiaiškinti, ar Džeidės amnezija nėra suvaidinta?

– Tikiuosi, nesupyksite, bet negaliu to aptarinėti detaliau. Jeigu kyla kokių nors klausimų, visada galite susisiekti su Džeidės advokate Valerija Benet.

– Aišku.

Iš nerimastingo Rišos tono Tara pajuto, kad atvykusi nenoromis tapo nepageidaujamu priminimu apie vos prieš porą savaitių Raudonuosiuose apartamentuose įvykusį žiaurų incidentą ir galimą skandalą, kuris neišvengiamai suterš viešbučio

reputaciją. Būtų sunku įsivaizduoti, kad kas nors šiame prabangiame kambaryje galėtų gerai išsimiegoti po to laiko, kai čia rastas peiliu mirtinai užbadyto buvusio policijos pareigūno kūnas.

– Ar pažinojote nužudytąjį?

Riša papurtė galvą.

– Jis nebuvo registruotas svečias. Mano supratimu, Džeidė su juo susipažino viešbučio bare. Vasarą ji dirba padavėja viešbučio restorane ir retkarčiais po ilgos savaitgalio pamainos apsisosto kuriame nors laisvame kambaryje.

Riša neatrodė dėl to itin patenkinta.

– Jums tai ne prie širdies?

– Džeidė čia turi tam tikrų privilegijų – juk jos tėvas visgi yra šio viešbučio savininkas. Ir man neramu, kad šis faktas gali kelti kitų personalo narių nepasitenkinimą. – Riša atsikrenkštė. – Bet su tėvu ją sieja ypatingas ryšys. Ir šiaip dauguma čia ją mėgsta. Na, arba bent apsimeta, kad mėgsta.

– Dėl tėvo statuso viešbutyje?

– Ar jums jau teko bendrauti su Rėjumi Džeimsonu?

– Kol kas dar ne.

– Nė neabejoju, neužtruksite ir pati pasidaryti išvadų.

Tara nujautė, kad apie savo viršininką Riša galėtų papasakoti kur kas daugiau, tačiau tai, ką jautė iš tikrųjų, vadybininkė tiesiog pridengė šypsniu.

– Ar iki šio incidento Džeidė buvo įsivėlususi į kokias nors kitas problemas?

– Pavyzdžiui?

Riša dar stipriau prispaudė rankas prie krūtinės.

– Tarkim, ar Džeidei, jūsų žiniomis, normalu bare susipažinti su vyriškiu ir atsivesti jį į kuriuos nors viešbučio apartamentus?

– Kiek žinau, ne. Bent jau vedžiotis čionai neaiškius tipus. Įprastai Džeidė leisdavo laiką su savo drauge Liuse. Mano

žiniomis, jos naudodavosi apartamentais, kai norėdavo persirengti prieš kur nors vykdamos, kai sumanydavo pažiūrėti televizorių arba užsisakyti maisto. Visokiems mergaitiškiems reikaliukams.

Viešbučio vadybininkė atsidūrė keblioje padėtyje. Jai veikiausiai visai nesinorėjo blogai kalbėti apie Džeidę, kurios tėvas buvo jos viršininkas. Kita vertus, neatrodė, kad apie ją galėtų pasakyti kokį gerą žodį.

Riša pažvelgė į kilimą – vietą tarp lovos ir kavos staliuko.

– Buvau čia, kai lavonas buvo tik išneštas. Nė nenumanote, kiek čia buvo kraujo. Teko pakeisti visą kilimą. Skaitydama darbo aprašymą, ne visai tokių sąlygų tikėjau.

Džeidės advokatė buvo įtraukusi nusikaltimo vietos nuotraukas į pagrindinius bylos dokumentus. Tara turėjo jas pasiėmusi – voką nešiojosi rankinėje.

Riša pažiūrėjo į laikrodį ir paskubomis paklausė:

– Ar norėsite dar ką nors pamatyti?

– Gal jūs nieko prieš, jeigu dar keletą minučių pabūsiu čia viena?

Riša truputį padvejojo, bet galiausiai linktelėjo.

– Baigusi palikite kambario kortelę registratūroje.

Batų kulniukais smaugtydama naują kilimą, ji patraukė durų link, tačiau ties slenksčiu stabtelėjo.

– Jei visgi nuspręsite, kad Džeidės amnezija nėra išgalvota, ar tai reiškia, kad ji išeis į laisvę?

– Atleiskite. Negaliu to aptarinėti.

Riša lyg svarstydamą ją nužvelgė.

– Nesuprantu, ką tiksliai jūs čia turite įvertinti, bet tikriausiai žinote, jog viena iš Džeidės užstato sąlygų yra ta, kad jai draudžiama artintis prie šio viešbučio?

– Taip, žinau.

Išėjus Rišai ir užsidarius apartamentų durims, Tara iš rankinės išsitraukė nuotraukas ir pasiskleidė jas ant kavos staliuko. Įsivaizdavo kambarį taip, kaip jį savo pareiškime apibūdino jos klientė, septyniolikmetė Džeidė Džeimson: lovą, kurioje mergina atgavo savo pirmuosius prisiminimus, kavos staliuką, ant kurio šalia butelio vyno gulėjo jos telefonas, ir tarpą tarp to staliuko ir sofas, kur ant kilimo ji aptiko Karlo Reso lavoną. Dar veidrodį už sofas, kuriame pamatė save, permirkusią krauju.

Tara priklaupė apžiūrėti jau ne kartą tyrinėtų nuotraukų. Pirmoje buvo ant nugaros gulintis Karlas Resas. Vyruvi keturiasdešimt treji, tad jis daugiau nei dvigubai vyresnis už Džeidę. Buvo tvirto sudėjimo ir puikios fizinės formos, aukštesnis ir stipresnis už Džeidę, bet ji, matyt, sugebėjo užklupti jį netikėtai. Pirmuoju dūriu pataikyta į nugarą, pažeistas plautis.

Antroje nuotraukoje – aukos stuomuo stambiu planu. Ant krūtinės ir pilvo žiojėjo dar dešimt durtinių žaizdų. Tikra agresijos orgija. Arba kraujotroškos.

Nors tai panėšėjo į išskirtinai asmeninio pobūdžio išpuolį, jokių ryšių tarp Džeidės ir aukos atkapstyti nepavyko. Resas, į pensiją išėjęs policijos pareigūnas, buvo vedęs. Džeidė tvirtino prisimenanti, kaip jis pasisiūlė viešbučio bare pavaišinti ją kokteiliu, bet prisipažino anksčiau jo niekada nemačiusi. Jokių judviejų bendravimo požymių neaptikta nei jų telefonuose, nei socialinių tinklų anketose.

Tyrimas dar nebuvo nutrauktas, tačiau policija jau atrodė įsitikinusi, kad sučiupo žudikę. „Onikso“ personalo nariai paliudijo matę, kaip Džeidė kartu su auka išėjo iš rūsyje įrengto baro. Vėliau mergina rasta kambarielyje su Karlo Reso lavonu. Jo kraujo buvo visur: ant jos drabužių, plaukų, panagėse. O ant aukos kūno – jos DNR. Kai atvyko medikai, jau buvo prasidėjusi *rigor mortis* fazė, o tai reiškia, kad Džeidė, prieš

kviesdama pagalbą, dar palaukė keletą valandų. Ir pirmas jos skambutis buvo visai ne greitajai pagalbai ar policijai – ji pakambino savo tėvui.

Ginklo rasti kol kas dar nepavyko. Policija ieškojo nedidelio aštraus daikto. Jie manė, kad Džeidė greičiausiai atsikratė jo kur nors viešbutyje arba išmetė pro langą į žemiau besidriekiančią gatvę.

Pasak Džeidės advokatės, Resas tikriausiai planavo išprieivartauti merginą, bet ji sugebėjo užbėgti įvykiams už akių. Vis dėlto gynybos pateikta įvykių versija nepaaiškina, kodėl viešbučio kambaryje nebuvo jokių grumtynių požymių, ant Džeidės kūno nerasta sužalojimų ar gynybinių žaizdų, o kaimyniniuose kambariuose niekas negirdėjo jokio triukšmo ar suirutės.

Tara atsistojo tarp kavos staliuko ir lovos – būtent toje vietoje, kur turėjo stovėti Džeidė, kai iš pat pradžių pastebėjo ant grindų gulintį lavoną. Tada pasuko galvą ir pažvelgė į didelį stačiakampį veidrodį, kabantį už sofos. Atvaizde už psichologės matėsi lova.

Staiga atmosfera kambaryje atvėso. Patalai buvo sujaukti, nustumti į šoną. O pagalvė – kiaurai permirkusi krauju.

Tara užsimerkė. Ji neskubėdama keliskart giliai įkvėpė, taip sulėtindama širdies ritmą ir įveikdama apėmusį šleikštulį. Kai atsigręžė vėl pažiūrėti, viskas buvo taip, kaip rado čia atėjusi. Lova tvarkingai apklota baltutėliais patalais. Ir jokios kruvinos pagalvės ten nebuvo. Žinoma, kad nebuvo. Ir būti negalėjo.

Džeidė Džeimson gyveno su tėvais keturių aukštų name Sent Džons Vudse, gana prašmatniame Londono priemiesčio rajone. Jų namas buvo vienas iš trijų identiškų pastatų pažiūrėti dar visai naujame gyvenamajame kvartale ties žiedu, kur baigiasi medžiais apsodintas keliukas.

Tara stovėjo priešais blizgias juodas paradines duris tarp dviejų kruopščiai suformuotų lauramedžių. Ji ten iškart atvažiavo vos baigusi viešbučio Soho rajone apžiūrą, kartu atsivežė dar nespėjusius išblėsti pojūčius iš Raudonųjų apartamentų. Žiaurumą. Kraują. Moteris visai nesitikėjo, kad šis smurtinis įvykis ją supurtys iki sielos gelmių.

Duris atidarė stambaus sudėjimo vyras raukšlėtu veidu.

– Jūs turbūt daktarė Blek? Aš Rėjus Džeimsonas. Džeidės tėtis. – Pasisveikindamas jis nemaloniai stipriai suspaudė krumplius Tarai. – Mudu su žmona esame jums labai dėkingi, kad sutikote padėti mūsų dukrai.

Tara įžengė į erdvų vestibulį, o jai už nugaros be jokio garso užsivėrė durys. Juodomis ir baltomis marmuro plytelėmis klotos grindys, lenkti laiptai, didžiuliai veidrodžiai auksiniais rėmais. Iš pažiūros viskas atrodė labai gražiai. Psichologei dar niekada nebuvo tekę apklausti žmogžudyste kaltinamo asmens savo paties namuose.

– Beje, žmona liepė jūsų atsiprašyti, – toliau kalbėjo Džeimsonas. – Sandra vadovauja sveikatingumo aerobikos studijai. Visą rytą ten pilna klientų, tad galimybės šiandien su jumis susitikti ji neturės.

Tara sekė paskui jį ir eidama atkreipė dėmesį, kaip stipriai vyro pečiai tempė jo dvieilio švarko siūles. Jis atvedė ją į erdvią virtuvę, kur visi stalviršiai buvo iš marmuro, o kabamieji švies-tuvai – iš vario. Pro berėmius langus atsivėrė vaizdas į kompaktišką sodą, kuri iš visų pusių juosė aukšta gyvatvorė – apsauga nuo pašalinių žvilgsnių.

– Gal kavos? – pasiūlė Džeimsonas.

Mintys apie puodelį stiprios kavos gundė Tara, bet ji sugėbėjo atsisakyti. Nenorėjo, kad šie apsilankymai pernelyg greitai virtų draugiškais vizitais. Be to, ji nekantravo pradėti darbą ir pagaliau susipažinti su kliente.

– Ar Džeidė pasirengusi?

– Ji jau ateina. Tik truputį prieš jus jaudinasi. – Džeimsonas mostelėjo į uždarytas duris priešingoje virtuvės pusėje. – Pagalvoju, kad įkurdinsime judvi tame jaukiame kambaryuke. Ten labai patogiu, Džeidė galės įsitaisyti ant sofos su savo šuniuku. Jūs nieko prieš?

– Man tinka.

– Šaunu.

Džeimsonas kalbėjo nepriekaištingai mandagiai, tačiau Tarai buvo akivaizdu: jo nė kiek nedžiugino faktas, kad turėjo atsiklausti, kur organizuoti susitikimą su vienintele dukterimi savo paties namuose.

– Šaunu, – pakartojo jis.

Šįkart jis nusišypsojo, bet žvilgsnis ir toliau išliko atsargus.

Dėl šio vizito nerimavo ne vien tik jo dukra. Kažkodėl ir pats Džeimsonas atrodė lyg ant ylos sėdintis. Atsakydama į šypseną Tara pajuto, kokie įtempti jos raumenys aplink lūpas.

Kambario viduryje buvo įrengta virtuvės sala, o ant jos lyg niekur nieko pastatytas medinis peilių stovas. Tara suskaičiavo šešis iš jo kyšančius įvairių dydžių peilius. Ji susimąstė, kaip turėtų jaustis Rėjus Džeimsonas su žmona, žinodami, kad gyvena po vienu stogu su savo dukra, kuri kaltinama vienuolika kartų dūrusi vyrui. Įdomu, ar jie naktimis išvis gali bent bluostą sudėti.

– Tikrai nenorite ko nors išgerti, kol čia laukiame? – pasiteiravo Džeimsonas. – Kavos, arbatos ar bent apelsinų sulčių?

Tuo metu Tara jau buvo pastebėjusi ant virtuvinės spintelės už jo stovintį modernų kavos aparatą. Galbūt priėmus jo sveitingumą abiem pasidarytų ramiau.

– Na, kavos gal visai ir neatsisakyčiau. Dėkui.

Kol Džeimsonas malė pupeles ir sukiojo aparato rankenėles, Tara gavo progą kurį laiką atidžiau jį apžiūrėti. Tai buvo tvirto sudėjimo vyriškis, bet ne itin aukštas. Sidabriniai plaukai buvo nepriekaištingai sušukuoti, o dryžuotas kostiumas – pasiūtas specialiai jam. Ant riešo segėjo laikrodį „Rolex“, o ant kairio mažojo pirštelio puikavosi žiedas su stamboku smaragdu. Rėjus Džeimsonas buvo iš tų žmonių, kurie nevengia aplinkinių dėmesio. Jis atvirai ir su pasididžiavimu puikavosi savo turtais. Tarai toptelėjo, kad jis turėjo būti nusipirkęs bent keletą vilų, išsibarsčiusių po visą pasaulį: į vienas vykstama degintis ir leisti laiką paplūdimiuose, į kitas – slidinėti ir mėgautis žiemos sniegu. Tačiau rūstus jo veidas su kreivoka nosimi, atrodančia lyg kadaise būtų lūžusi, bylojo apie visai kitokius dalykus.

Džeimsonas kalbėjo atsukęs psichologei nugarą.

– Taigi, – prabilo jis, – prieš pradėdama vykdyti privačią veiklą, jūs dirbote Karališkosios universitetinės ligoninės psichologijos skyriaus vedėja?

– Panašiai. Buvau vyriausioji psichologė neurologijos skyriuje.

– Kodėl išėjote?